BRITISH COUNCIL

UK-Ukraine School Partnerships

Перші враження українських вчительок англійської мови від участі у програмі «UK-Ukraine School Partnerships»

Марина Зигор — старша вчителька англійської мови у спеціалізованій школі з поглибленим вивченням іноземних мов у Мукачеві. Участь у програмі «UK-Ukraine School Partnerships» стала справжнім відкриттям і натхненням як для неї, так і для її учнів.

У межах партнерства Марині вперше випала нагода попрацювати разом з колегами з Великої Британії. Вона була щиро вражена, наскільки невимушено та вільно британські вчителі поводяться у класі. За її словами, саме така атмосфера допомагає бути з дітьми на одній хвилі та вибудовувати довірливі стосунки.

Згодом з'ясувалося, що між українськими та британськими вчителями є значно більше спільного, ніж здавалося спочатку. «*Я переживала, що мої учні вже на першій зустрічі скажуть якусь нісенітницю. Тому ми ретельно готувались. Однак пізніше наш британський партнер розповів, що він теж хвилювався і з полегшенням видихнув лише наприкінці, коли його діти теж не сказали нічого зайвого*».
Перша зустріч партнерських шкіл була присвячена знайомству. Напередодні діти написали одне одному листи, тож їм було цікаво побачити, хто саме може стати їхнім новим другом. Темами подальших обговорень стали традиції, спорт, відомі люди України та Великої Британії. Марина пригадує, як її вразило відкриття, що перша жінка, яка полетіла в космос, була саме з Шеффілда, і перша футбольна команда теж походить з цього міста. «*Ми вчимо англійську, але насправді дуже мало знаємо про британців!*» — зазначає вона.

Марина Зигор

«Радощі читання» — головна темапартнерства. На кожну зустріч діти обирали книгу, яку всі мали прочитати, а потім ділилися своїми враженнями. Українська команда порадила британцям прочитати «Лісову пісню» Лесі Українки, а щоб полегшити сприйняття, запропонувала переглянути мультфільм «Мавка» англійською мовою. «*Дітям дуже сподобалося, вони були в захваті*», — ділиться Марина. Натомість українські школярі обрали «Спілку рудих» Артура Конан Дойля. Обидві сторони з захопленням обговорювали прочитане.

Та найбільше учням запам'яталися практичні презентації. Напередодні Великодня українські школярі провели майстер-клас із розпису яєць. «*Ми вдягнули вишиванки й показали, як сучасно можна пофарбувати крашанки — з рисом, фарбами, оцтом. Вони були в шоці! А вже за кілька днів британський колега надіслав мені фото з крашанкою в руках і написав, що спробував це вдома. Потім він розповів, що повторив експеримент у школі разом зі своїми учнями — і їм дуже сподобалося*», — згадує Марина.

Згодом вона помітила важливі зміни у своїх учнях: ті, хто зазвичай мовчав на уроках, заговорили й перестали боятися помилок. Крім того, для дітей Програма стала ще й початком нових дружніх знайомств. «*Вони шукали одне одного в Instagram і Facebook, хотіли продовжувати спілкування. І ці очі, що горять, це очікування наступної зустрічі — для мене воно було найціннішим*».

Але найбільш несподіваним і зворушливим для Марини став відгук британського колеги: він написав, що українські учні знають англійську краще, ніж його власні.

Мене це шокувало. Здається, я показала це повідомлення всьому світу. Було неймовірно приємно. Я зрозуміла, що я на правильному місці.

Марина Зигор

Ірина Бірюк — вчителька англійської мови та директорка гімназії №3 міста Шахтарське на Дніпропетровщині. Для неї участь у програмі «UK-Ukraine School Partnerships» — це не просто партнерство, а можливість відкрити світ своїм учням і водночас показати Україну світові.

«*Відбір на програму був дуже серйозним. Я не була впевнена, що пройду, але подумала: чому б і ні? Я спробую,* — згадує вона. — *Такі проєкти змінюють учасників, стирають кордони між людьми. І залишаються найголовніші цінності — людяність, співпраця та зацікавленість у спільному результаті. Адже не тільки ми хочемо відкрити світ нашим дітям, а й вчителі з Великої Британії прагнуть розсунути кордони для своїх учнів*».

Завдяки програмі учні Ірини дізналися, як живуть їхні однолітки у Великій Британії. На зустріч, присвячену особливостям шкіл, вона запросила четверті класи. Ці діти постійно перебувають у стресі: вони пережили карантин, а тепер — живуть у війні. «*Вони не ходять у походи, не їздять у поїздки, навіть на екскурсії містом ми більше не ходимо — не дай Боже повітряна тривога...*» — пояснює вона.

Тож перегляд відео з школи з Великої Британії, де всі разом виїжджають на кілька днів у табір, став для дітей справжнім відкриттям. «*Коли я спитала, що їм найбільше сподобалося, вони відповіли: той момент, коли всі разом стрибали у воду й болото. Слово excitement було в них і в очах, і на обличчях*».

Ці зустрічі допомогли українським дітям не лише побачити інший досвід, а й відчути гордість за свою країну. Під час підготовки вони вивчали факти про свій регіон і державу: площу, кількість жителів, міста.

Під час зустрічі з усіма учасниками програми Ірина вперше почула акценти чотирьох країн Великої Британії. Її партнером став учитель із Північної Ірландії Джефф Скотт. «Перші рази я кліпала очима і просила *його: Будь ласка, повільніше! Але з часом мені стало все зрозуміло, слух адаптувався*, — усміхається вона. — *Джефф дуже простий у спілкуванні. У нього все якось легше і простіше, ніж у мене. Я вчуся від нього цього ставлення до роботи*».

Ірина Бірюк з учнями

Згодом їхнє спілкування вийшло далеко за рамки робочих тем: вони обмінювалися фото, розповідали одне одному про сім'ю та плани.

Сильне враження справив на Ірину й підхід шкіл Великої Британії до інклюзії. «*У них на 110 дітей є 20 асистентів. А в мене на 420 учнів — утричі менше. Це партнерство відкрило мені очі: навіть маленькі особливості дитини означають, що їй потрібна підтримка. Ми теж маємо про це думати*», — наголошує вона.

Для читання та обговорення Ірина обрала казку Оскара Вайльда «Зоряний хлопчик». Четвертокласники, серед яких дехто ще не дуже впевнено читає, із захватом розбирали неадаптований текст: виписували слова у словники, перекладали. «Вони були щиро здивовані, що казка може *закінчитися не словами «і жили вони довго та щасливо», а тим, що герой помер і прийшов ще гірший правитель. Я їм пояснила: діти, це життя. Велика Британія — більш реалістична та практична країна, це інше сприйняття реальності та інша культура. І вони відчули цю різницю. Це було надзвичайно важливо*».

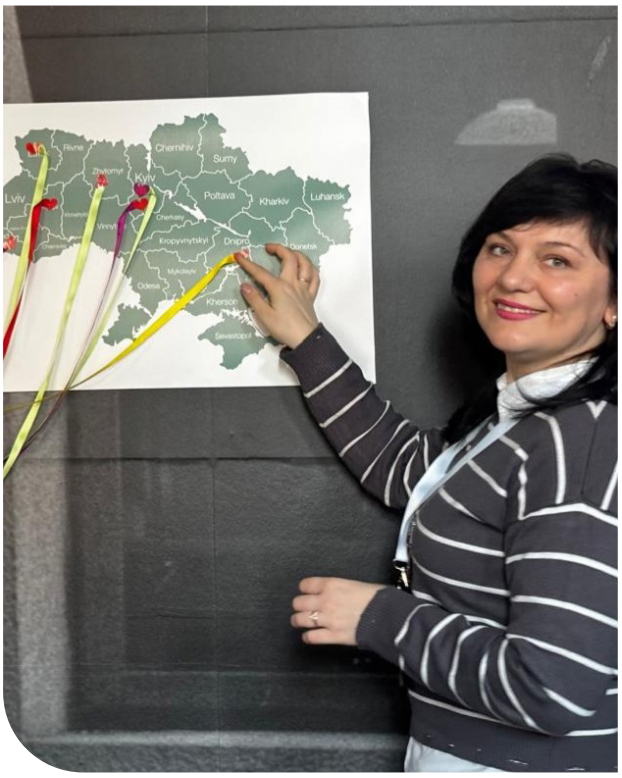

Коли наші учні представляли Україну британським однолітkам, вони були горді, що у нас така велика і багата країна. Це було дуже важливо: ми, українці, ще часто відчуваємо меншовартість. А діти пишалися своєю історією і своєю країною. Це було неймовірно!

Ірина Бірюк

UK-Ukraine School Partnerships

Більше про програму
за посиланням.